У холодочку, під вербою,
Приліг Чабан спочить;
Кийок поклав під головою,
Собака у ногах лежить,-
Не боязко, заснути можна сміло:
Отара стишилась, лінується ходить,
Бо дуже сонечко пригріло,
І хоч би що — собака не проспить.
Заснув Чабан, а лишенько не спало:
Гадюка вилізла з трави, сичить...
Комар углядів, жалко стало,
І Чабана він кинувся будить;
Гудів-гудів, аж крилечки помліли,
А той не чує — спить;
Комар присів на лоб, щоб з усієї сили
Свій гострий носик устромить.
Чабан прокинувся — аж перед ним Гадюка,
Він києм — бух — і витяглась зміюка;
Пропав би був Вівчар,
Та визволив Комар.
Куди ж він з переляку дівся?
Ото ж то й що! Чабан Гадюку вбив,
А Комара, що прислужився
І впору розбудив,
Спросоння тріснув так, що аж прилип до лоба.
Така-то за добро шаноба!

Як перед більшим менший чоловік
До правди повернуть язик
Одважиться, по стародавній мові,
Що хлібець їж,
А правду ріж,
Того й гляди — утнуть, як Комарові.
1892-1893.